

Καὶ ὅταν μὲ τὴ χάρι Σου, χρυσῇ μου Παναγία,
καὶ μὲ τὸ φῶς Σου φωτισθῇ ὁ νοῦς μου καὶ ἡ καρδιά,
Σοῦ τάζω, ὁ φωτισμὸς μ' αὐτὸς νὰ σοῦ γενῇ κανδύλι.
καὶ τ' ὄνομά Σου νὰ ὑμνοῦν τὰ ἄδολά μου χεῖλη.
Μὲν εὐχὴν παρακαλῶ ἀκόμα, Δέσποινά μου
γὰ αὐτοὺς ποὺ ζέρεις μόνη Σὺ πῶς λαχτάρ' ἡ καρδιά μου
εἰς τὸν Μπαυπᾶ μου, τὴ Μαμαᾶ τ' ἀδέφια μου, Κυρία,
ἄχ! χάρισέ τους τὴν ζωὴ καὶ τὴν καλὴν ὑγεία.

I. ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΤΗ. . .

ΖΗΤΟΥΜΕ: ΝΑ ΜΑΘΗ: ΟΡΘΙΑΝ ΑΓΑΠΩ.

Νὰ μάθης μ' ἐρωτηῦσες
Ποίαν ἔχω 'στὴν καρδιά μου.
'Ποιά μοῦσα καὶ θεά μου»
'Ὀνόμασ' εἰς τὴ γῆ.

Νὰ μάθης μ' ἐρωτηῦσες
Τὸ βλέμμα ποῦ μὲ σφάζει,
'Εκείνη ποῦ μ' ἀρπάζει
Καὶ δίνει τὴ ζωή. —

Καὶ πῶς 'μπορῶ μὲ λόγια
Νὰ σοῦ τὴ ζωγραφίσω;
Πόθες ζητεῖς ν' ἀρχίσω,
Ποῦ ὕστερο νὰ 'πῶ;

'Αν θέλῃς νὰ γνωρίσης
Τὴ μαγικὴ θωριά της,
'Ιδοὺ τὴ ζωγραφιά της, —
'Ιδοὺ ποίαν ἀγαπῶ! (*)

ΓΑΚΥΝΘΟΣ.

(*) 'Ο ποιητὴς ἀπαγγέλλων τοὺς ἀνωτέρω
στίχους, παρουσιάζει πρὸς τὴν ἐρωτήσαντα αὐ-
τὴν νεάνιδα, πλάσιον, ὅπερ, ἀντὶ ζωγραφη-
μάτων, περιέχει κομψὸν κάτοπτρον.

ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΝ.

Τόσος καιρὸς ἐπέρασε
Χωρὶς νὰ ἰδοθῶμε
Καὶ ἔμελλε 'ς τὴν ἐκκλησίαν,
Μὲς τὴν ἀγία φωτοχυσίαν,
Σκληρὴ ν' ἀπαντηθῶμε!

Σὲ εἶδα! ἦσαν ἄγγελος!
Εἶχες οὐράνια χάρι!
Χλωμὴ καὶ μελαγχολικὴ,
Εἰκόνα θεῖα μαγευτικὴ,
Τῆς παρθενίας καμάρι!

'Αχ! εἶπα! τί νὰ αἰσθάνεται
'Σ τοῦ στήθους της τὰ εἶδη;
Τὴν φλόγα νέου ἐραστῆ,
Τοὺς πόνους μου τοῦ δυστυχῆ
'Ἡ τοῦ Χριστοῦ τὰ Πάθη;

'Οὔμὲ! . . καὶ ἂν σ' ἐλυπούσανε
Τὰ Πάθη Του, παρθένα,
Θά σ' ἐσυγκίνησα καὶ ἐγὼ,
'Πῶχω τὸν ἔρωτα Σταυρὸ
Καὶ τύραννόν μου ἐσένα!

Τῇ Ἀγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Παρασκευῇ 1877.

I. Γ. Τ.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Πρᾶγμα εἶμαι ἀναγκαῖον καὶ τὸ χρῶμα μου λευκόν,
Εἷς τινος δὲ περιστάσεις καταντῶ κιτρινωπόν.
'Αν ἀκέφαλον μ' ἀφήσης, σῶμα μένω στερεόν,
Πάνυ χρήσιμον τῷ κόσμῳ καὶ δι' αὐτὸν τὸν οὐρανόν.
Καὶ τὸν τράχηλον ἀκόμη ν' ἀποβάλλω ἂν ποθῇς,
Φεῦγε τότε τὴν δσμὴν μου! κακὸν φίλον θά μ' εὐρῇς.

Α. Θ. Α.